

изведението на Шекспира, като че дѣйствието се извършва въ нѣколко мѣсеци. Тая бързина въ дѣйствието се обяснява не толкова съ външнитѣ обстоятелства, колкото съ непрѣжнатитѣ вътрѣшни тласъци на бързо развиващата се страсть у героя. Така се обяснява и *рядкото* единство и *драматически прагматизмъ*, съ които особено се отличава това драматично произведение. Тука ние виждаме, какъ Шекспиръ съ своята художническа четка релефно ни е изрисувалъ трагичната душа на Макбета. Когато кралъ Дунканъ се оттегля въ нощния си покой и приближава момента за неговото убийство, у Макбета пакъ се явява гласътъ на съвѣстѣта и на разума: той намира, че сега въ собствения си домъ своя пръвъ братовчедъ (Дункана) не бива да го убива, а наопаки, като добъръ хазий, длъженъ е да затвори вратата на убицеца. „Да махнемъ този планъ,“ казва той на леди Макбетъ, „той тѣй скоро ме награди, а азъ спечелихъ у народа всеобщо уважение!“ Но, както видѣхме, силнитѣ укори на леди Макбетъ го заставятъ да извърши убийството, слѣдъ това той, макаръ и да прѣкрива прѣстѣпленieto, става първата жертва на своята *властолюбива страсть* и самъ обвинява себе си за извършеното злодѣяние. Тази трагедия на Шекспира може до известна степенъ да се сравни съ величавитѣ трагедии на първия гръцки трагикъ — Есхила. Подобно на Есхиловитѣ трагедии тука виждаме нѣщо *сурово и гиганско* въ бурната душа и грамадната енергия на героя, същото виждаме въ мрачния колоритъ на *сцени отъ варварски нрави и тайнствени сръдневьковни чародѣйства* и въ енергичния езикъ на тая трагедия. А всичко това *захласва* зрителя и *обезоръжава* критика.

Кралъ Лиръ. — Додѣто дѣйствието въ *Макбетъ* се отличава съ своята простота, дѣйствието въ *кралъ Лиръ* се характеризира съ своята сложность. Въ това произведение Шекспиръ ни изобразява живота, погледнатъ откъмъ *тържествуващото зло и страдащата добродѣтель*.

Кралъ Лиръ, който е билъ прѣситенъ отъ царуване, на стари години рѣшава да се оттегли отъ управлението, като подѣли царството си между тритѣ си дъщери — *Гонерлия, Регана и Корделия*. Ослѣпенъ отъ лъскателството на по-голѣмитѣ си двѣ дъщери и крайно разгнѣвенъ отъ откровеностъта на най-малката си дъщеря, кралъ Лиръ дава цѣлото си царство на Гонерилия и Регана, а Корделия и вѣрния си слуга Кентъ грубо изпъжда отъ при себе си.